

Vojeslav Molè:

Mrtvemu znancu.

V ečer je bil živahen, vse debate
bile so zanimive in problem
se za problemom je v besede zlate
oblikoval in v diven diadem
prečarali smo sanje si bogate.
Le eden je med nami bled in nem
sedel, s smehljajem grenke ironije
in skrite v dnu srca melanholije.

Kozarci so zapeli in zdravica
razlegla se je vriskajoča v noč.
Plamtela srca so, gorela lica. —
A on je vstal in trpko se smejoč
nam dal roko, kot led mu je desnica
bila, in šel je v pomladansko noč.
Le v vratih že so ustnice mu blede
zašepetale tiho nam: „Besede . . .“

To je že davno . . . A zakaj nocoj
zasanjali o tebi so spomini?
Kot živega te vidim pred seboj,
zamišljen in molčeč si kot v davnini, —
in vendar se zgrnila nad teboj
že davno zemlja je in spiš v tišini.
Ah, spiš, moj Hamlet, nimaš težkih sanj?
Povej, ni tam bolesti, ni kesanj?

Povej, kaj nam zakriva zvezd zaslona?
Povej, povej, odkod gre pot in kam?
Molčiš. Ločila naju je zatona
skrivnost, izbrisala vso pot stezam,
med nama zgrinja se molčanja zona . . .
Polnoč je zunaj, vihra, sneg . . . In sam
motrim življenja svojega daljine,
ne vem potem ne dalje ne širine . . .